

— Chtož pšezymnjejo, lažko chófejo. — Wšykne głosy honi-
njeju. — Luby psijašel, ty hyšci stary nejy a weto južo
twóje łosy zešeřeju. — Wónej nic nerozmejojotej a nic nehuk-
notej.

D. Im Winter verstummen die Vögel. — Altes Papier wird
gelb. — Wir verstehen noch nicht wendisch. — Verstehst du auch,
was du liest? — Wer viel trinkt, erkrankt leicht. — Die Schlosser
machen Schlösser, die Schneider nähen Kleider¹⁾. — Ich danke Gott,
daß ich nicht so krank bin wie sie. — Gott liebt die Menschen, die
Menschen lieben Gott. — Wir bedauern unsere Sünden. — Lieber
Vater und liebe Mutter, warum seufzet ihr so sehr? — Warum er-
zählen wir den Knaben Märchen?

12.

Dritte Declination; Beispiele słowo, móro, daše. §§ 25, 26l, 27, 28.

A. Słyńco a mjasec a gwězdy su na něbju. — Swětło
mjaseca nějo rowne swětłoju słyńca. — Něga běchu chótuje
wót dřewa, něto su wót zeleza. — Nan ze žowćkom grajo
gaž ze žěła psizo. — W rěce jo słodka wóda, w móru pak jo solo-
wata. — Mimo swětła a šopła nic nerosćo. — Wóz ma kólasa. —
W gumnje wělike a małe struski rostu. — Nan žowćam a
gólcam něco sobu z města psinaso. — Žowća rad rejaju. —
Pši bŕoze móra su wělike a bogate města. — Za gumnami
su póla. — Bur ma swójo žěto na póli. — W městach jo
wěle chromow. — Rozym rosćo z lětami. — Słowam psija-
šela móžošo wěriš. — Žowćo mešo špu z kóžyšćom. — Gaž
w lěše słyńco grějo, kłoski zežošeju a huzdfaju. — Klěb jo
na bliže, mazańe pak jo w spižce. — Nan wěcej doma nějo,
wón jo južo na žěle. — Nan a syn stej na póli, mama pak
doma jědło gótujo cłowekam a zbóžu. — Ptašk ma ksidle²⁾.
— Chósebuz a Budyšyn stej nimskej měšće mjazy Serbami.
— Sy-lic strowy, ga stej twójej licy cerwenej, chóry cłowek
blěžejo. — Wašo žěto pódermo było nějo, pseto zož běšo

1) Sing. drastwa. — 2) Dual.